Anul I Nr. 9

4 pagini 3 Lei

REDACŢIA
ŞI
ADMINISTRAŢIA
BUCUREŞTI
Str. Popa Petre No. 42 Etaj III
Telefon 2.33.55

ÎNVIEREA

SĂPTĂMÂNAL DE POLITICĂ ŞI CULTURĂ ROMÂNEASCĂ

DUMINICĂ 1 DECEMBRIE 1940

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 150 lei pe an
Pentru instituţii 2000 lei pe an

Inscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. 92/940

Adevăr politic — şi Statul totalitar

STATUL NOSTRU

de TOMA VLĂDESCU

Ca toate lucrurile de care vorbim şi Politica trebue învăţată, — fiindcă nu se poate şti de pe drum. Trebue învăţată ca Matematicile, ca orice ştiinţă, ca Fizica sau ca Teologia, ca literatura şi ca Poezia ea însăşi. Să nu se supere prea mult cei cari se ridică împotriva specializărilor — de altfel, nu de asta e vorba aici — dar prea ne-am obicinuit „să le ştim pe toate" numai pentru că „am citit la ziar" sau pentru că anume discuţii au intrat destul de paradoxal într'un fel de domeniu public sau în patrimoniul uzurpator şi iresponsabil al străzii. Ştim totul, — poate în virtutea democraticelor constituţii de până acum care ne proclamau subt toate raporturile „egali" — dar între atâtea lucruri pe care le ştim ni se pare că Politica şi Poezia au avut să pătimească mai mult. Oricine aproape e gata să-ţi spună ce se cheamă un frumos poem — e gata aproape să-l şi compună — după cum oricine îţi lămureşte adeseori destul de peremptoriu lucrul politic fără să-i treacă prin gând că ar fi fost util poate să-l examineze întâi, să-l înveţe, să-l studieze şi să-l priceapă desigur! Credem de atâtea ori că este „poezie" — adică soarele şi aurul vieţei, tainele şi lumina ei — numai un discurs „frumos" să zicem, şi frumos rimat, după cum credem că este „politică" simpla atitudine fotogenică sau proclamaţia tunătoare, dar în care de cele mai multe ori nu se exprimă decât eternul desiderat al lui Caţavencu: ca *România să fie bine şi tot Românul să prospere!*

Ne mulţumim uşor cu atât, fără să pricepem însă că în toate aceste cazuri, care din 100 sunt 99, noi ne găsim exact în situaţia sălbaticilor, confundând pietrele preţioase cu simplele sticle ieftine care prind ochiul şi care lucesc.

De aceea aş îndrăzni să întreb acum pentru atâţi oameni politici cari adeseori s'au urcat chiar până la toate posturile de comandă, aş îndrăsni să întreb — care Aristot, care anticipează oarecum sociologia politică, să-şi fi pierdut timpul scriind *Politica* lui?

Sau şi-a pierdut timpul Platon în a sa *Republică*, sau în marele dialog al *Politicului* de pildă? Şi n'au poate nimic să ne spună atâţi cărturari, atâţi sociologi, atâţi profesori de Drept public cari şi-au petrecut cele mai înalte vieţi căutând să priceapă sau să descopere formele Statului, legile şi natura societăţilor noastre?

Sunt câteva întrebări, aici... Sunt indiscrete, probabil — sau poate sunt violente şi sunt brutale. Dar cred că ar fi bine să ni le punem cu toţii — să le punem acelora mai ales cari de atâtea ori pretind să ne dea lecţii de vieaţă şi să guverneze formele statului.

POLITICA, — O ŞTIINŢĂ

Dar să fie „Politica" o „ştiinţă", cu sensul propriu al acestui cuvânt? Nu ne este streină discuţia şi autorii ei poate ne sunt cei mai familiari. Dar cu toate că nu sunt cu totul lipsite de temei atâtea argumente contrarii, noi am inclina să credem totuş în caracterul de „ştiinţă" al Politicei, în posibilitatea adică de a constata şi în domeniul ei acel fenomen în care cauzele aceleaşi produc totdeauna aceleaşi efecte. In care anumite lucruri se pot prevedea — şi în care elementele date, atunci mai ales când sunt esenţiale, cuprind în ele un fel de precisă identitate, o anumită certitudine de substanţă cu cele mai sigure determinări... Nu e locul ca această desbatere să ne ocupe prea mult aici, — dar, din aceste legi, câteva cel puţin pot să vină uşor în mintea oricui s'a aplecut vreodată asupra formelor Statului şi a încercat să le priceapă, să le cunoască.

S'ar putea afirma astfel, în ordinea acestor legi de necesitate ale lucrului politic, că o libertate anarhică de pildă şi-a găsit totdeauna cel mai sever corectiv în chiar restrângerea adeseori totală a libertăţilor care n'a întârziat să urmeze.

Iar dacă privim din locul Autorităţii, atunci o lege de tot atât caracter implacabil, ne lasă uşor să pricepem că un regim n'ar putea să dureze decât în măsura în care e just, consimţit, legitim, cum ar spune Carl Schmitt... Altfel se clatină, se prăbuşeşte, — şi n'am avea pentru asta decât să privim defunctul Front al Renaşterii naţionale. Dar exemplele pot fi nenumărate — şi se pot vedea oriunde, oricând. Un regim aşa dar trebue să fie just, trebue să fie legitim: o mare lecţie pentru toate erorile care-şi pot găsi loc subt soarele nostru!

Ar mai fi să spunem desigur — dacă nu chiar în primul loc — „acest corp naţional" întreg, care Statul n'ar putea să reunească, găsindu-se aici însăşi condiţia lui. Un Stat care nu şi-ar cuprinde egal pe toţi cetăţenii lui naţionali, n'ar mai fi foarte curând decât un câmp de luptă în care cei oprimaţi, cei prigoniţi sau excluşi s'ar constitui în adversari naturali ai Cetăţii, luptând împotriva opresiunii.

La fel aceleaşi dezastre intestine, aceeaşi anarhie, când se înnăbuşe arbitrar libertăţile legitime, credinţele juste — şi ar fi încăodată să ne amintim cel puţin Frontul Renaşterii naţionale, v'am spus!

Sunt păcate, acestea, desigur, de care cei înţelepţi se vor feri totdeauna... Iar dacă nu se feresc, atunci e sigur că nimic n'ar putea să-i apere de necesarele conclusii ale gravelor lor erori!

Dar iată cum Politica poate fi o *ştiinţă* — şi iată cum în imperiul ei, care este al vieţei însăşi, se găsesc aceste legi necesare. Ea este *sociologie* mai întâi desigur, ea îl vede pe individ, îl constată în natura lui socială — şi îl transmite apoi Dreptului, dreptului public mai ales, care-l exprimă pe acest individ atât în geometria armonioasă a fiinţei lui singure, cât şi în forma lui colectivă al cărei interes fără îndoială este covârşitor. Sociologie şi Drept, aşa-dar — aceasta, foarte grăbit spus, ar putea să fie Politica. Ea mai încearcă de multe ori să fie şi „Etică" să fie *Morală* chiar... Dar în ce veac va isbuti să ajungă? In al nostru, cu siguranţă, nu! Astăzi vedem Politica încercând — şi isbutind de altfel, cum de fapt a isbutit totdeauna! — să se despartă de Drept chiar, cel puţin pentru formele constituţionale, „decizioniste", în care îşi dă legile ei autonome, dar totdeauna aceleaşi, aşa cum ne arată tot Carl Schmitt, teoreticianul necontestat şi de atâta prestigiu al naţional-socialismului... Sunt însă discuţii în care nu vom intra...

Dar se pricepe acum dece Politica trebue învăţată — dece numai studiul atent, activ şi îndelung ne poate face s'o ştim? Se pricepe dece nimeni n'o ştie dacă nu s'a ostenit mai întâi în dificultăţile ei — şi dece, din aceste cauze, suntem condamnaţi de atâtea ori să privim atâtea grave, atâtea grosolane, uneori atâta de criminale erori!

Cum vom fi „naţionalişti" de pildă, dacă nu vom cunoaşte mai întâi sentimentul „corpului" naţional întreg, care formează substanţa însăşi a Statului? Dar cum vom face Statul acesta însuşi, pe ce nisip vom clădi, — dacă nu vom fi priceput mai întâi preţul libertăţilor juste, fundamentul însuş al vastei construcţii la care lucrăm.

Statul nu este lirism, nici discurs electoral, nici frază solemnă... El este o vastă operă dimpotrivă, unde se întâlnesc toate calităţile spiritului ca să calculeze atent măsurile şi legile lui atâta de inflexibile!

STAT ŞI LIBERTATE

Noi avem acum puţin din orizontul acestor dificultăţi — cunoaştem şi câteva din caracterele esenţiale ale lucrului pe care-l privim. Cu ele să pornim aşa-dar mai departe — şi să deschidem, dacă vreţi, poarta puţin severă a acestui „STAT TOTALITAR" în care ni se cere să fim.

Dar nimeni să nu se încrunte, şi nimeni să nu se teamă prea mult! Nu este aici poarta acestui Infern dantesc pe care erau gravate în coloare sumbră cuvintele eternei dureri, şi prin care nefericiţii îmbrânciţi în luntrea lui Caron erau invitaţi mai întâi să-şi părăsească toate speranţele... Nu, Statul totalitar nu este un „Infern", nu este nici o închisoare chiar! S'ar putea să fie un „**Purgatoriu**" cel mult, — dar nici asta n'o credem...

El este însă, în orice caz o formulă, a unei precise conjuncturi politice şi economice poate, încercând să răspundă nesfârşitei ecuaţii cu cei doi termeni cari se cheamă AUTORITATE şi LIBERTATE — şi care rămâne mereu în discuţie, care rămâne aproape nerezolvată de când există societăţi omeneşti!

Setea de libertate, acesta e primul strigăt, aici se articulează omul întâi, — şi de aceea, această libertate, nimeni, niciodată nu va putea s'o sugrume! Lumea nu s'a luptat decât pentru ea — fiindcă, dela bucata de pâine, ea ne rezumă întregi până la toate bogăţiile şi până la aspiraţiile cele mai somptuoase pe care le putem avea. Este floarea dintâi a vieţei — este respiraţia ei... E demnitatea, este nobleţea fiinţei — este atributul ei de necesitate. O primim, ca pe un dar chinuitor, în clipa inexplicabilă în care ne naştem, o păzim prin lume de toate furtunile care ar încerca s'o atingă, — şi când murim, poate nu facem decât să ne ducem s'o căutăm mai mult, s'o găsim întreagă! Să ne „**liberăm**"...

Am vrea într'adevăr să fim liberi, indefinit. Dar suntem prinşi în acest dublu joc implacabil! In măsura exactă în care libertatea noastră n'ar mai consimţi aproape să cunoască nicio măsură, ne găsim pe de altă parte obligaţi, legaţi, să trăim „social", să trăim cu familia noastră întâi, apoi cu marea familie care este naţia noastră, cu semenii noştri în sfârşit, cari, toţi, snut arşi de aceeaşi sete de libertate... Şi cari nici ei n'ar consimţi să le mai puţin din vestul domeniu pe care l-ar vrea neîngrădit! Aceste totale libertăţi individuale aşa-dar, dispuse fireşte să se ignoreze între ele... Dar atunci cum ar mai trăi în comun? Acordul lor? Aceasta este Autoritatea — ea însăşi! Şi tot lucrul ăsta mai ales, tot acest imens proces pe care niciodată nu vom sfârşi să-l desbatem, este **Politica**, ştiinţa vieţei: ea n'are alt sens în ultim cuvânt şi n'am vrea s'o definim altfel decât cu această funcţiune de **organizare a justelor libertăţi. Aceasta este Politica.**

Statul totalitar este astfel numai o formulă a acestei ştiinţe, care nu face decât să-şi caute mijloacele potrivite, — dar PENTRU ACEEAŞI OPERA A EI PE CARE AM VAZUT-O, PENTRU ACEEAŞI ORGANIZARE DE LIBERTATI ŞI PENTRU ACEEAŞI APARARE A LOR. Fireşte Statul totalitar va trebui să apere **întregul corp naţional mai întâi, un corp naţional pe care desordinea libertăţilor care se ignorează îi ameninţă în unitatea lui — şi acesta este caracterul particular al formulei de care vorbim, pentru aceasta chiar ea s'a găsit necesară.**

Noi nu vom spune într'adevăr ca atâţi doctrinari — de un lirism excesiv! — că statul totalitar îşi recunoaşte nu ştim ce vaste misiuni destul de misterioase, sau nu ştim ce idealuri, şi că pentru acesta apare, nu!

El este mai mult un strigăt de ajutor al corpului naţional rănit, rupt, ameninţat să se piardă, — cum se întâmplă totdeauna în formele extreme ale liberalismului. Aceşti indivizi şi aceste libertăţi cu tendinţe indefinite, — şi astfel dispuse să ignoreze pe celelalte — beneficiind de jocul comod şi brutal al formulelor liberale, s'au constituit în adevărate bande, aceste „partide ale Democraţiei", au acaparat puterea, au confiscat-o' au uzurpat-o întreagă... Această putere nu este însă decât alt nume al libertăţii! Dar atunci o fracţiune din ţară, un **partid confiscând singur puterea** — înseamnă că el uzurpă toate celelalte libertăţi, toate libertăţile celorlalţi, ca să nu rămână în Stat decât un număr de beneficiari.

Lucrul e cu atât mai grav cu cât, în jocul liberal, celorlalţi membrii ai naţiunii le rămâne într'adevăr, dar numai o foarte înşelătoare şi o foarte stranie aparenţă de libertăţi.

LIBERTĂŢI ILUZORII

Eşti „liber" să-ţi dai votul cum vrei... Dar nu te vor convinge decât aceia a căror propagandă te poate găsi, adică aceia cari au banii, cari au puterea!

Poţi să scrii „liber" la gazetă... Dar dacă nu ai gazetă! Dacă nu poţi avea! Nu e indiferent aproape că eşti „liber" sau nu?

Acesta e regimul liberal — această plutocraţie, această tiranie a banului, singura putere, această eliminare a celor mai mulţi şi deopotrivă a celor mai buni din fiinţa corpului naţional, această uzurpare de libertăţi, în sfârşit... Cetăţeanul, cel mai liber fireşte, e strangulat — cu mănuşi' sau în orice caz el nu are, cum ar fi spus revoluţionarul desamăgit după 1789, decât „la liberté de mourir de faim".

Negreşit că în această formulă Statul e cel dintâi care va suferi. Impotriva uzurpatorilor se vor ridica cei excluşi, oprimaţii, — şi foarte curând în locul acestui corp naţional unul şi singur, unit, care este o condiţie de existenţă, nu ar mai fi să privim decât o tabără împărţită în care se dau cele mai lamentabile lupte. Cum cei mai mulţi sunt excluşi, oprimaţi, prigoniţi, fireşte că Statul nu mai interesează pe nimeni, nici unitatea lui — şi corpul naţional el însuş apare ca o minciună... Acesta e momentul desigur în care lozincile anarhiei nu mai au nici o dificultate să prindă — în care totul se rupe şi în care toate dezastrele sunt posibile... Sunt inevitabile! S'a stricat, esenţialul — s'a stricat armoniosul echilibru de libertăţi.

Dar împotriva acestor stări se ridică Statul totalitar — şi cine ar mai putea să ignoreze astăzi atâtea clare mărturisiri ale celor mai recente pagini din istoria pe care o trăim. In Italia regimul fascist se institue în acest an 1922 când strigătele anarhiei incendiau toată peninsula şi când un popor descompus părea să nu mai aibă alte soluţii decât ale desagregării şi morţii. Aşteptând 10 ani de zile, dar în prada aceloraşi grave convulsii, naţional-socialismul aduce Germaniei comunizate de atunci aceeaşi scăpare în aceeaşi formulă totalitară. Spania la rândul ei, sfâşiată de anarhie, de comunism, — aceleaşi cauze mereu, aceleaşi efecte! — şi în neputinţă să oprească ultimul act al dramei în care trăia, va străbate toată oroarea unui războiu civil pentru ca să-şi regăsească în sfârşit aceleaşi legi sigure ale Politicei care-i vor permite să se refacă şi să dureze.

Dar privim Franţa în sfârşit, Franţa poeziei liberale aproape — şi a extremelor ei fervori! In ceasul grav însă, în ceasul de acum, când erorile vechi au putut să apară cu atâta tragică evidenţă — vedem această Franţă liberală, ea însăşi, o vedem „totalitară", integrată într'un singur om, glorios chiar în dezastru mareşalul Petain!

Aici au condus aceste libertăţi exasperate, această anarhie de libertăţi a unor indivizi cari au sfârşit prin a nu mai cunoaşte esenţialul lor, condiţia de viaţă, necesitatea lor socială. După ce unii au crezut că pot să confisce libertăţile celorlalţi — iată-i acum pe toţi ameninţaţi să fie reduşi deopotrivă în aceeaşi sclavie, să-şi piardă chiar tot ce trebuia să rămână justa lor libertate! Corpul naţional apărea a nu mai fi decât această minciună pe care am spus-o. Atât de desagregat şi injust în formele lui haotice, — cine l-ar mai fi iubit, cine ar mai fi crezut în el, cine mai ales, ar fi găsit interes şi îndem... „să moară pentru el"!

Beneficiarii erau prea puţini, — iar mulţimea, soldaţii trimişi să se bată, se întrebau nedumeriţi „pour quoi" et „pour qui"! Intr'adevăr... Dar inamicul putea să intre liber acum, prin această casă din toate părţile spartă!

Statul totalitar restabileşte libertăţile

E clar atunci că în faţa acestor dezordini, Statul totalitar încearcă să fie o formulă — iar dacă cineva ar crede că Rusia

(Continuare în pag. 3-a)

DOCUMENTARI

NOUA ŢARĂ A POSIBILITĂŢILOR NELIMITATE PENTRU CEL APT

de Dr. MOES

Năzuința politicei germane pentru ocrotirea muncii este, de a lua toate măsurile pentru a da muncitorului deosebit de apt și priceput, posibilitatea de a-și desvolta talentul său. Numeroasele cursuri de specialitate și de educație profesională ale frontului german de muncă, care se găsesc răspândite pe întreg teritoriul Reichului, servesc acestui scop. S'ar putea spune, că astăzi fiecare german poate să progreseze în profesiunea sa, independent de mijloacele sale bănești, — cu singura condiție de a avea aptitudini pentru acea profesiune. Așa de exemplu, găsim printre învingătorii ultimului concurs de întrecere profesională a Reichului, numeroși lucrători fără ucenicie, cărora li s'a netezit însă, în timp foarte scurt, drumul la gradul de maestru, — pentru meritele lor extraordinare.

Totuși se caută într'una drumuri noi, drumuri care trecând peste studiile „Langemark" să ducă la școale superioare și la universități. Astăzi lipsa mijloacelor bănești nu mai este în Germania un obstacol pentru a face „carieră", talentul și hărnicia hotărăsc singure viitorul aceluia, care posedă calitățile spirituale și fizice necesare pentru o poziție profesională superioară.

Foarte interesantă este metoda întrebuințată actualmente în regiunea Ruhrului de întreprinderea „Dortmund-Hörder-Hüttenverein". Ca și în celelalte întreprinderi, i s'a dat lucrătorului, care s'a dovedit a fi deosebit de merituos, o adeverință. De curând s'a decis să e dea muncitorilor și salariaților, cari trec de linia medie prin aptitudinile lor, o cărticică a meritelor. Această cărticică o obține cel care posedă o adeverință pentru meritele sale, adică cel care poate să dovedească că este deosebit de merituos în grupa muncitorească din care face parte.

Dăm câteva exemple: un lucrător a adus printr'o invenție a sa, o îmbunătățire a întreprinderii în care lucrează, sau a contribuit în mod neobișnuit de mult la înlăturarea accidentelor, printr'o măsură preliminară plină de imaginație, etc. Așa dar meritele acestea duc la dobândirea cărticicăi pentru merite.

Acordarea acestei cărțulii, înseamnă pentru cel care o obține, nu numai recunoașterea meritelor sale, ci și o serie de avantajii de ordin social. Afară de faptul că posesorul unei astfel de cărțulii poate să-și dovedească oricând destoinicia, care lucru îi poate fi de mare folos, în dobândirea unei alte slujbe, — mai obține la fiecare înregistrare câte o sumă de 30 RM. Apoi i se dă o dublă gratificație de Crăciun. I se mai acordă în plus un concediu de 3 zile, plătit, și afară de aceasta posesorul unei astfel de cărțulii mai este scutit în mare parte de contribuțiile sociale benevole ale întreprinderii.

Îndatoririle pe care trebuie să le îndeplinească în clipa de față poporul german, nu vor fi mai puțin numeroase după terminarea războiului; O muncitorime inteligentă și aptă constituie fundamentul cel mai sigur pentru a duce la capăt aceste îndatoriri uriașe; iar politica socială pe care o duce Germania de la 1933 încoace, s'a dovedit a fi nu numai dreaptă din punct de vedere uman, ci foarte bună și în ceeace privește roadele obținute prin muncă. (E. S. S.).

OPERA SOCIALA GERMANA DE MÂINE

Un vast plan de reconstrucție și o deosebită atenție pentru păturile muncitoare

Vasta operă socială, cu a cărei realizare după război a fost de pe acum însărcinat dr. Robert Ley și pentru care au și început lucrările pregătitoare, va aduce în multe domenii înoiri și ameliorări fundamentale. S'a prevăzut o largă operă de ajutorare pentru anii de bătrânețe, precum și un oficiu de asistență sanitară, în cadrul căruia vor fi înființate zeci de mii de centre sanitare pentru asistența medicală și supravegherea tuturor muncitorilor. Paralel cu acestea, se vor creia centre de odihnă, cari vor asigura fiecărui german un timp de recreație suficient pentru sfârșitul săptămânii și, pe deasupra, în caz de nevoie, folosirea posibilităților de vindecare și convalescență, atât de numeroase în Reich. In afară de aceasta, se proiectează alcătuirea unui program social al Frontului muncii germane, care, în cursul viitorilor zece ani, va afecta 6.5 miliarde mărci pentru construcția a 10 mari stațiuni balneare la mare de felul celor existente, a 20 mari hoteluri KdF cu câte 2400 patrui și a 60 vapoare KdF. Pe lângă o nouă reglementare a salariilor, în scopul de a asigura fiecărui muncitor minimul necesar pentru existență, și alte măsuri pentru desvoltarea educației profesionale, se acordă o deosebită atenție unui vast program social pentru construcția locuințelor, program care va servi încurajării sistematice a familiei. 80% din locuințele ce se vor construi după terminarea războiului, vor fi formate dintr'o bucătărie spațioasă și trei dormitoare, balcon, duș, cămară și încă o încăpere secundară; chiria nu va trece de 30 mărci lunar pentru 80 m.p., iar, în cazul familiilor cu copii mulți, de 20 mărci.

O legendă care se spulberă

ARME SECRETE — BRITANICE —

Englezii au semănat uimirea în omenire, trâmbițând mereu că ar dispune de niște noui arme, necunoscute până acum. La Londra se zice, că cu aceste arme secrete va fi o jucărie să fie gonite avioanele germane care ar voi să se apropie de Londra sau de alte puncte importante ale insulei, fapt care ar provoca inamicului una dintre cele mai neplăcute surprize.

Aceste lucruri le tot anunță ziarele engleze de vre-o 4 luni, timp în care au avut timp să fie republicate și prin ziarele altor țări. Chiar și premierul Church'll a vorbit în fața Camerii Comunelor despre „nouile metode" încă dela începutul lui Octombrie, cu ajutorul cărora bombardarea Londrei de

Afară de această informație destul de vagă, în ziarele engleze se poate ceti că Anglia posedă un nou tun antiaerian de construcție cea mai recentă, sau că „urechea" mecanică" a apărării antiaeriene britanice va face posibilă doborârea oricărui bombardier, și oricând — zi și noapte. Insăși ministrul englez al aerului Sinclair, a anunțat, că cei mai renumiți experți ai Angliei sunt ocupați acum cu născocirea unui anumit mijloc pentru distrugerea bombardierelor germane, care vin mereu noaptea în „vizită". Ministrul se bucură de pe acum de surpriza pe care o vor face englezii bombardierelor germane.

Intre timp au trecut și săptămâni de zile dela anunțarea acestor „arme secrete". Aviația germană însă mai domină încă și astăzi spațiul aerian englez. Dar nu numai atât, chiar însăși cercurile oficiale engleze au trebuit să recunoască că atacurile devin din ce în ce mai puternice și că aviația mai este superioară celei engleze și numeric. Anglia așteaptă însă încă mereu minunea care va distruge aviația germană, și să întroneze supremația engleză. Se pare însă că această minune nu mai este luată în serios nici în țările prietene Angliei; în legătur cu aceasta zilele trecute în ziarul „New York Times" care de altfel ține cu Anglia, se putea citi că ar fi timpul, ca guvernul englez să-și îndeplinească promisiunile, adică „de-a supune atacurile aeriene nocturne, sub controlul englezilor", căci altfel s'ar putea întâm-

Ipoteticelor „arme secrete" ale Angliei, Germania opune arme grele, foarte cunoscute prin ravagiile provocate inamicului

pla ca producția engleză să-și afle în curând sfârșitul.

De altfel se pare că și în Londra s'a constatat că s'au cam înșelat în socotelile care privesc marea ofensivă aeriană engleză împotriva Germaniei. Pe când acum 4 săptămâni, cu ocazia numirii lui Sir Charles Portal ca noul șef al Marelui stat major al aviației, se mai puteau anunța raiduri adânci în teritoriul inamic, și se vorbea despre punerea în activitate de noui construcțiuni de bombe, acum, Radio-ul britanic a anunțat că raidurile avioanelor engleze deasupra Germaniei devin din ce în ce mai grele din cauza anotimpului nefavorabil.

Intr'adevăr zilele trecute s'au putut constata o micșorare simțitoare a activității aviației engleze.

Dar chiar și în ce privește anunțarea cuceririi supremației aeriene, Londra a devenit mai precaută. Pe când la începutul zborurilor germane de represalii deasupra Londrei se mai zicea că Anglia își va câștiga în câteva săptămâni supremația spațiului aerian chiar și deasupra Germaniei, astăzi, postul de Radio Londra a amânat acest termen pentru Ianuarie 1941. Mai târziu informațiunile au fost îmbunătățite, spunându-se ca aviațiile Marei Britanii și Statelor Unite, vor învinge „cât de curând" aviația germană. Așa dar singura speranță a englezilor este intrarea în războiu a Statelor Unite, consolându-se, că poate atunci această minune mult dorită se va împlini. Posibil că da, posibil că nu! Englezii s'au cam înșelat de prea multe ori în acest războiu, înainte de toate în ce privește legendarele arme „secrete engleze", așa că aceste profeții nu mai trebuesc luate în serios.

către inamic va fi „mai plăcută ca până acum". Mr. Churchill a refuzat însă să trădeze ceva despre aceste noui metode. Presa engleză și-a dat însă toată silința de a minuna lumea cu fel de fel de povești, venind mereu cu noui informații despre armele secrete de care dispune omenirea.

Acum câtva timp, „Daily Telegraph", a declarat, că germanii vor fi nevoiți să constate că englezii numai atunci ar face uz de armele secrete, când ele se vor dovedi necesare.

Aceste arme secrete sunt mai îngrozitoare decât orice armă inventată până acum de către germani. „Evening Standard" se exprimă și mai bine. Ziarul declară că nu este vorba nici de oarecari raze, și nici de câmpuri de mine aeriene. Această nouă metodă engleză este atât de simplă, încât germanii — dacă vor afla secret după războiu — vor plezni de necaz, fiindcă n'au fost în stare să inventeze ei asemenea lucru foarte simplu. După cum spune „Evening Standard", în curând Londra și centrele industriale vor putea răsufla mai ușurate.

FINDLANDA IN RECONSTRUCȚIE

Un popor rezistent și dârz, muncește cu stăruință pentru un viitor mai bun

Cine călătorește dela Stockholm spre Finlanda în aceste zile de sfârșit de toamnă întâlnește perspective interesante și în domeniul economic.

Mai întâiu este surprins că țara celor 1000 de lacuri arată cu totul altfel, decum ar rezulta din felul descris de presa suedeză. Contrariu știrilor senzaționale publicate de ziarele din Stockholm, cari afirmau în timpul războiului ruso-finlandez, că orașe întregi ar fi dispărut — nu se observă mai nimic, cu excepția regiunilor dela graniță.

Se înțelege că se văd pe ici pe colea reparații și îmbunătățiri, ca spre exemplu în vechiul oraș Abo, unde au fost distruse câteva industrii și arse câteva case. In Helsinki nu se văd urme de bombe, decât în apropierea școlii Politehnice.

Printre rănile cauzate de războiu, stricăciunile la case nu sunt cele mai importante. Finlanda a pierdut circa 11% din suprafața cultivabilă și deci agricultura industria și silvicultura au fost greu lovite. Ramuri industriale importante pentru Finlanda, cum este de ex.: industria celulozei, a pierdut în Karelia, circa 20% din capacitatea de producție. 400.000 de oameni s'au refugiat în Finlanda din teritoriile ce le-a pierdut. Statul a trebuit să îngrijească de acești oameni și să le ofere adăpost și muncă; de aci rezultă marea greutate cu care luptă Finlanda în ziua de astăzi. O mare parte din venitul național a fost pierdută — date exacte nu se cunosc până acum — producția și comerțul au fost restrânse, pentru a fi ajustate la noua situație.

In Finlanda nu era nici înainte obiceiul să se stea cu mâinile în buzunar. Prin muncă încordată, s'au clădit industrii înfloritoare în decurs de puțini ani, ceiace a ridicat simțitor standardul de viață a populației.

COLONIZAREA RAPIDĂ A REFUGIAȚILOR

In timpurile grele de astăzi, durata muncii s'a dublat, oriunde mergi, în orașe mari sau mici, în ținuturi fructifere din Sudvestul țării, sau în mlaștinile și ținuturile păduroase din Nord, peste tot observi că se muncește cu încordare.

Este necesar să se construiască zeci de mii de gospodării noui pentru sutele de mii de coloniști din Karelia, spre a le oferi cel puțin un acoperiș deasupra capului, înainte de a sosi frigul nesuferit al iernii finlandeze, cu alte cuvinte, este o încordare omenească, pentru realizarea pe teren a așa numitei legi a colonizării rapide. Se înțelege, că populației Finlandei nu-i lipsește pământ și spațiu. Totalul populației Finlandei este 3,9 milioane, adică nici chiar cât populația Berlinului. Dar o mare parte din suprafața țării, este neproductivă și acolo unde se stabilește o colonie, și se fondează gospodării noui, nu este ușor să se clădească locuințe și în același timp să se introducă mașini de treierat și alte unelte agricole.

EXISTĂ O MÂNGÂIERE

Observatorul străin întâlnește la fiecare pas greutăți create de războiul pe care Finlanda l-a purtat cu Rusia.

Totuși nu este așa după cum se crede că această țară a pierdut cele mai bune teritorii prin cedarea ținuturilor răsăritene. Ceiace a rămas este pământ destul de roditor. Un cunoscut economist finlandez spunea:

„Pierderea industriei de lemn și de celuloză din Karelia, este pentru noi mare. Dar există o mângâiere. Noi știm astăzi, că expansiunea acestor industrii a mers prea repede și a ajuns prea departe. Nu puteam găsi piață de desfacere pentru marea producțiune în anii normali, sau în orice caz, nu la prețuri convenabile. Prin pierderea ținuturilor răsăritene, atingem capacitatea de producție, al cărei debușeu ne poate fi asigurat în condițiuni normale".

Pierderile în ramurile importante ale industriei finlandeze se cifrează astfel:

Valoarea producției în milioane mărci finlandeze:

Celuloză 415; cherestea 287; celuloză sulfurică 235; carton și ambalaj 98; scânduri 71; hârtie 66; cutii 27.

Pentru celelalte ramuri industriale, pierderile rezultate în urma cedării teritoriilor răsăritene, sunt neînsemnate. In producția agricolă, cifra pierderilor este relativ mare.

Considerată pe cap de locuitor, Finlanda este una dintre țările exportatoare, de frunte, în Europa. Exportul finlandez a fost adânc sdruncinat prin cedarea teritoriilor.

Scăderea exportului de lemn industrializat a fost compensată prin creșterea producției de lemn de construcție pentru cererea internă. Lipsa de benzină a fost înlocuită cu generatori, cari consumă lemn sau cărbune de lemn.

PENTRU UN POPOR MUNCITOR GREUTAȚILE DE AZI SUNT TRECATOARE

Poporul finlandez se caracterizează printr'o deosebită rezistență și stăruință. Toată lumea înțelege că probleme grele își așteaptă rezolvarea; numai în Karelia trebuie plătită o despăgubire de 9 miliarde Fmk, o sumă mult prea mare pentru un popor de aproape 4 milioane de suflete. Cu siguranță că standarul de viață va trebui cu mult redus pentru ca astfel puterea de cumpărare pentru anumite mărfuri să scadă.

Pentru străinul, care cutreeră Finlanda, și care înțelege clar greutățile ce apasă asupra acestei țărișoare, — este totuși ușor de înțeles — și cu această impresie părăsește el Finlanda, că poporul muncitor, rezistent și dârz așa cum este cel finlandez, cu o istorie plină de momente mărețe, se va ridica din nou și din punct de vedere economic.

„Pace, libertate și pâine"

Unul din numeroasele manifeste cu care aviația engleză încearcă să influențeze poporul german, publică o declarație a primului ministru englez, Winston Churchill, cu următorul cuprins:

„Marea Britanie are de gând să adune pentru popoarele subjugate din Europa — mai ales pentru acelea din Germania și Austria — provizii enorme de alimente, care vor fi puse fără întârziere la dispoziția țărilor respective, îndată ce național-socialiștii vor fi izgoniți".

Acest manifest al d-lui Churchill a fost aruncat intenționat asupra lagărelor de trupe germane din Franța și Belgia, care a produs numai un zâmbet de compătimire. Când cineva vrea să vorbească de „pace, libertate și pâine", atunci desigur că Mr. Churchill este ultimul care ar trebui să atingă această temă atât de delicată, fiindcă în fortăreața sadistă, care este Anglia, nu se poate găsi nici una din aceste trei.

De altfel declarația este mai prea generală pentru ca vreun soldat german sau populația civilă germană, să nu-și amintească metodele engleze de înfometare din 1918, cărora le-a căzut victimă, chiar după încheerea păcii, peste 800.000 femei și copii.

De altfel populația suferindă din insula britanică are toate motivele să se intereseze ea însăși la Mr. Churchill în privința acestor provizii enorme de alimente. Mai ales clasele sărace ale populației ar fi desigur foarte recunoscătoare, dacă li s'ar pune la dispoziție aceste pretinse „provizii enorme de alimente", de care are extremă nevoie.

Pământul încă mai rezervă surprize

Rezultatele obținute de expediția germană în masivul Himalaya

Harta pământului are un număr relativ mic de pete albe (ținuturi necercetate). Printre acestea se numără și o mare parte din masivul Himalaya, cu cel mai mare vârf de pe lume. Munții Himalaya sunt de 3 ori mai lungi decât Alpii și numai o porțiune mică din ei sunt cunoscuți. Are 13 vârfuri de peste 8.000 metrii înălțime și nimeni nu s'a urcat până acum pe niciun din aceste vârfuri. Majoritatea națiunilor au dat partea lor de contribuție la cercetarea acestui uriaș masiv. Printre acelea care au contribuit mai mult dând și cele mai mari jertfe, se află Germania. După cum se știe ultima expediție germană a fost surprinsă de războI.

Profesorul dr. Schwarzgruber (Viena) a făcut interesante comunicări cu privire la ultima expediție germană, care a cercetat masivul Gharlwal-Himalaya. Comunicările au fost făcute în cadrul unei conferințe, care a fost ținută la Societatea de geografie și statistică din Frankfurt pe Main. Conferențiarul însuși a participat la această expediție. Ca oricare expediție, și această expediție germană a înregistrat succese și insuccese. De cele mai multe ori nu munții singuri sunt piedica cea mare, ci vremea rea, mousunul. La o altitudine de 4.400 metrii, expediția și-a așezat lagărul principal de unde diferite vârfuri se puteau vedea asemenea unei constelații. Rând pe rând au început urcușurile. Au fost urcate 6 vârfuri de peste 6.000 metrii înălțime. Cele mai multe vârfuri de munți au constituit un obstacol pentru cei mai încercați alpiniști și ascensiunea lor a trebuit să fie abandonată. Alpinismul, cunoscut până acum, n'a găsit încă metoda de a fi urcați asemenea pereți de granit.

Izvoarele Gangelui au fost în schimb cercetate cu deamănuntul. Regiunea cursului superior al Gangelui se aseamănă mult cu Elveția; până și satele, situate la 2.800 metrii altitudine se aseamănă cu satele elvețiene, având casele construite din lemn. In timpul verii din cauza climei, la asemenea altitudine în masivul Himalaya, cresc caise, mere și pere. Iarna însă satele sunt părăsite iar zăpada se așterne în straturi, care au 2 metri și jumătate grosime. Până și locuitorii regiunii, se asamănă cu europenii din rasa romanică.

K. 718: UN NOU ÎNLOCUITOR AL FIERULUI

De mai mult timp se face cercetări pentru a se găsi un înlocuitor al ferului, a cărui întrebuințare în anumite cazuri nu este absolut necesară, de exemplu la umpluturile ce se fac la locomotive, tractoare, valzuri, etc. Metalele care înlociau până acum ferul, prezentau dezavantajul că erau prea ușoare și nu puteau îndeplini rolul de umpluturi.

O fabrică de chimicale din Hessa a produs un fabricat, numit K. 718, care pare că este capabil să înlocuiască acest gol. Produsul acesta acesta K. 718, se obține din rămășițele dela cariere și mine, care pot fi astfel prelucate în fabricele cele mai mici. K. 718 prezintă avantajul că i se poate da greutatea specifică după destinația ce i se dă, această gerutate variază între 1,8 și 4. I se poate da forma de nisip sau poate să fie turnat în bucăți. Costul de fabricație nu depășește pe acel al ferului, ba de multe ori este chiar mai ieftin. Din 718 se pot face și costume de protecție pentru acei care lucrează în camere de acumulatori electrici sau alte instalații de acest fel.

Proprietatea aceasta produsului K. 718 este de mare importanță întrucât poate înlocui alte materiale folosite de izolatoare, dar asupra căorar acțiunea acizilor se resimte.

Nicolae Paulescu

de arhitect Mucichescu-Tunari

Vorbeam în numărul trecut despre pasiunea pe care o manifestăm în coloanele noastre pentru problemele spirituale. Uneori aceste probleme sunt abstracte şi lipsite de vigoarea necesară unei gazete care are tendinţa de a se adresa marelui public. Ştim foarte bine că sunt cititori cari cumpără o gazetă numai după ce au citit afişul în care — eventual — au găsit un titlu cu mare rezonanţă. Oricât am fi ispitiţi de o fulgerătoare popularizare a scrisului nostru totuş nimic şi nimeni nu ne pot scoate din linia tradiţiei noastre. Deaceea vom sta mereu cu faţa spre problemele subtile pe cari nu le poţi savura decât dacă faci un efort cerebral. Ideile noastre deşi par acuma, a fi ideile tuturor, totuş vor fi mereu ancorate în profunzimea unei spiritualităţii căreia ne-am dedicat de aproape două decenii. „Naţionalism şi antisemitism"... acestea ar fi etichetele pe cari, un cititor grăbit le-ar pune pe frontispiciul „Invierii". Fără îndoială că n'ar fi prea departe de adevăr. Dar ce fel de naţionalism? Şi mai ales, ce fel de antisemitism?

Aşa de exemplu, dacă îţi cade în mână luxoasa revistă „La Roumanie Nouvelle" a lui Jean Th. Florescu, eşti nevoit a recunoaşte că şi dela această tribună se practică naţionalismul. In ceeace priveşte antisemitismul nu ştiu dacă mai poţi deschide o publicaţie periodică în care să nu se atace cu voluptate această problemă. Şi totuş noi avem orgoliul de a pretinde că naţionalismul şi antisemitismul nostru apar în public ca o consecinţă a unei sbuciumări fără seamăn. Iar frământarea noastră de decenii, n'a avut drept urmare numai încordarea muşchilor ci adunarea laolaltă într'o forţă indestructibilă a tuturor credinţelor curate, care au drept componente: încrederea desăvârşită în puterile naturale ale naţiei şi dispreţul până la ură a încercărilor iudaice de a altera sufletul românesc.

Spre a transforma aceste convingeri în opere de salubritate am pus adeseori sufletele şi puterile noastre în slujba unor instrumente politice. Ce am crezut şi ce credem despre aceste instrumente, nu este nu este cazul să mărturisim aici. Ceeace putem spune însă, fără teamă de a săvârşi vre-o infracţiune, este faptul că totdeauna acţiunea noastră s'a legat cu oamenii prin firul abstract al ideilor. De aceea, dacă vre-odată în această gazetă vom pomeni nume, ele nu vor fi nume nici de electori, nici de turburători de ape. Vor fi nume, pe cari le găseşti greu în mintea celor obişnuiţi cu senzaţionalul. Ele sunt aşezate însă cu smerenie în rafturi de bibliotecă sau în suflete căutătoare de lumină.

Astăzi, vorbim de Nicolae Paulescu...

Mulţi vor spune: un profesor.

Puţini vor spune: un antisemit.

Foarte puţini vor spune: un creştin.

Pe Nicolae Paulescu l-au cunoscut puţini.

In afară de studenţii lui dela facultatea de medicină, puţini au avut prilejul să-l asculte şi să-l înţeleagă.

Deşi partizan politic al mişcării cuziste, totuş, d-rul Paulescu n'a urcat niciodată treptele unei tribune publice spre a se adresa mulţimii. El a detestat sgomotul mulţimii.

Când a vroit să-i vorbească, a scris, arătând cu metode ştiinţifice mijloacele folosite de jidani pentru uzurparea naţiunei predominante. Dintre aceste mijloace, cel mai evident este francmasoneria cu consecinţa ei imediată: descreştinarea naţiei. Nimeni, în afară de Nicolae Paulescu, n'a apreciat masoneria la justa ei putere. Unii au socotit masoneria ca pe organizare de binefacere; alţii au crezut că aci se adună laolaltă oameni legaţi de anumite interese materiale şi politice. Nimeni însă până la Nicolae Paulescu, n'a strigat cu tărie crima ce se practică împotriva lui Hristos în aceste organizaţii secrete.

Profesorul Paulescu a privit problema jidovească sub aspect moral. Pe el nu l-a interesat metodica acaparare materială practicată de Cahal.

El a căutat cu răbdare de sfânt sufletul chinuit al creştinului. Pe el îl mâhnea mai mult o bisericuţă rămasă singuratecă în mijlocul unui „ghetou" jidovesc, decât de valoarea unui negustor ce se vedea zi de zi sugrumat de concurenţa lui Israel. De câte ori eram chemaţi la el, în loc de consfătuiri politice găseam aci îndemnul insistent al marelui creştin: „Duceţi-vă băeţi la biserică şi în special, faceţi-vă un titlu de onoare deschizând uşa bisericelor unde n'a mai rămas decât preotul care se roagă"...

Imi aduc aminte că în urma stăruinţelor noastre a primit să candideze pentru un loc de deputat, în Bucovina. N'a putut însă merge spre a fi prezentat alegătorilor, întru cât nu s'a îndurat să-şi părăsească strana bisericii şi catedra dela facultate.

Da! Nicolae Paulescu a fost un apolitic.

Atunci când a întemeiat, alături de A. C. Cuza, L.A.N.C. el a înteles să creieze un organism politic în care să intre — fără deosebire de credinţele politice de până atunci — toţi cetăţenii creştini ai Ţării, urmând ca marea luptă să se dea apoi, între creştinism şi iudaism. Dar, cine l-a înţeles? Ţara trăia atunci în cea mai stupidă mentalitate de partide. Imi amintesc deasemenea, că, odată, fiind într'un turneu de propagandă, am ajuns într'un sat din jud. Ilfov, unde mă trudeam să explic unui fruntaş al satului rostul şi scopul „Ligii". După ce am vorbit în mijlocul uliţii, timp de aproape o jumătate de oră, ascultătorul meu, clătină din cap şi mă întrerupse:

— „Bine domnule, le-am cam priceput eu, cum merge treaba cu „liga" d-voastră. Dar, „fă-mă şi pe mine să înţeleg, **care e partidul d-voastră?"**

In adevăr, n'aveam partid. Şi n'aveam pentrucă profesorul Paulescu ura cuvântul de „partid". Iar A. C. Cuza, spusese odată la tribuna parlamentului:

— N'am partid, pentrucă partid înseamnă partizani. Iar partizanii sunt nenorocirea partidelor".

N. Paulescu s'a complăcut toată viaţa într'o superbă izolare. Acolo a gândit el. De acolo a ţâşnit lumina focului care avea să ne lumineze mai târziu calea sufletelor noastre.

O singură dată, profesorul Paulescu a fost, materialiceşte, mai aproape de noi: în lupta deslănţuită împotriva masoneriei. Deşi un adversar neîndulepat al violenţei, totuş a admis ca noi să săvârşim în noaptea de 10 Decembrie 1930, cunoscuta „Incursiune" la loja „Marelui Orient" din str. Lipscani, de unde ne-am procurat un bogat material documentar, care ne-a folosit apoi în lupta dusă împotriva francmasoneriei prin **„Buletinul anti-judeo-masonic".**

După executarea marei lui dorinţe, am fost primiţi de Paulescu la facultatea de medicină.

N'am să uit niciodată, după masa acelei zi de iarnă, când am urcat treptele scăriţei de lemn care ducea în biuroul lui pe care nu l-a schimbat niciodată decât cu strana bisericii. Profesorul ne-a întâmpinat cu un zâmbet ce parcă se desprindea din cer.

— „Vă mulţumesc, băeţi"...

Şi mâna lui de mucenic, ni s'a întins trecurând fiecăruia, ca o supremă recunoştinţă. Faţa i se luminase, iar în jurul capului, plutea parcă aureola de sfânt. Profesorul Paulescu, a făcut apoi să apară prin îngrijirea lui Mihai Prăjescu şi Toma Petrescu, cea mai documentată publicaţie asupra masoneriei: „Buletinul anti-judeo-masonic".

Buletinul a pus în lumina adevărului, pericolul masoneriei. Revista a fost suprimată atunci când se găsea în apogeul ei.

De aci în colo, Nicolae Paulescu n'a mai trăit mult. El a murit ducând cu el jertfa unei lupte neobosite şi probabil şi satisfacţia că a arătat posterităţii crima ce se săvârşea în taină împotriva religiei creştine de către masoneria iudaică.

...Undeva, în cimitirul Belu, doarme Nicolae Paulescu străjuit de bustul lui Hrist şi de o candelă ce-şi revarsă lumina printre braţele unei svastici.

Puţini l-au cunoscut, dar mai ales puţini cunosc poteca ce duce la mormântul lui. De Sfântul Nicolae, prietenii „Invierii" şi admiratorii marelui mucenic vor merge să-şi plece genunchii în faţa mormântului lui. Acolo vom reînoi legământul cu spiritul Profesorului Nicolae Paulescu.

Adevăr politic şi Statul totalitar

STATUL NOSTRU

(Continuare din pagina 1)

Sovietică, „totalitară" şi ea să zicem, poate să constitue o derogare, noi respingem obiecţiunea cu regretul numai de a nu găsi oportun s'o discutăm aici şi acum.

Dar Statul totalitar apare totdeauna în aceste ceasuri grave pe care le-am văzut, — şi în drama lor, care adeseori ameninţă cu toate dezastrele, el încearcă în definitiv să răspundă poate numai la acest „pour quoi" şi la acest „pour qui" al unui om care nu se mai regăseşte. El, cu un cuvânt, încearcă să reintegreze corpul naţional în prerogativele lui, să-l arate aşa cum e — o condiţie de vieaţă a tuturor — să restaureze în sfârşit formele juste, armonia fecundă şi echilibrul lor.

Dar dacă acesta e Statul totalitar — şi altul nu poate fi — atunci două sau trei concluzii cel puţin ni se pare că se impun acum cu toată rigoarea.

Noi nu ne-am găsit de acord totdeauna cu diversele sisteme totalitare — în care nu o singură dată am avut sentimentul că se ignora însuşi adevărul politic, se ignora până chiar în cuvântul care-l exprimă.

Şi mai întâi Statul acesta va înnăbuşi el libertăţile, aşa cum se crede? Dar cum ar putea s'o facă, do vreme ce tocmai pentru apărarea lor am văzut că el s'a găsit necesar!

In democraţie, în „partidism", în liberalism, am putut să pricepem că partidul dela guvern şi marea finanţă acaparau de fapt Puterea, sugrumând astfel toate libertăţile celelalte. De aici dezordinile care am văzut că merg până în descompunerea Statului.. Statul totalitar va face la fel? Dar atunci unde l-ar fi remediul, — unde, necesitatea? Şi mai ales cum s'ar explica el cu înseşi premizele Statului, care pe libertăţi se clădeşte? Ar urma atunci ca Statul acesta să nu fie decât o formă liberală, — cu firmă „totalitară"! Şi în loc să-şi mai pună mănuşi, cum am văzut — s'ar mulţumi, el, să strânguleze brutal!

Dar nu, Statul totalitar are tocmai rostul acesta să se ocupe de „toţi", pentru a curma antagonisme, — altfel atât de fireşti! Libertăţile confiscate, uzurpate de un singur partid, de o singură fracţiune de ţară, — el le va lua şi le va distribui tuturor. Sensul lui nu este aşa-dar „să acapareze Puterea", cum se crede — cum de altfel se spune, şi de atâtea ori chiar se scrie — nici să confisce libertăţile, dar tocmai dimpotrivă,.... să le redea! Să le redea tuturor. Să organizeze justele măsuri şi echilibrul lor. Sau atunci Statul totalitar nu-şi constitue monopolul Puterii decât în ceasul în care, în mod real şi sincer, el cuprinde pe toţi naţionalii lui.

Este semnificativ, în această ordine, să amintim că Mussolini n'a instituit Stat şi regim fascist, n'a instituit monopolul politic să zicem, decât numai DUPA ŞEASE ANI de conducere şi de guvernl iar d. Hitler, chiar dacă a fost mai grăbit, a aşteptat şi dânsul opt luni! Ce însemna aceasta? Insemna că regimul totalitar avea nevoe să-şi aibă adesiuni totale, — să aibă quasi-unanimitatea naţiei! Altfel ar fi sugrumat libertăţi, ar fi fost un regim silnic, injust — n'ar fi fost „LEGITIM". Dar de aici, a doua concluzie, — de tot atâta semnificaţie şi de o valoare desigur egală.

Statul acesta într'adevăr, va exclude el pe x sau pe y, o categorie sau alta? Dar iarăş, cum ar putea s'o facă! Cum ar putea s'o facă dacă ar vrea să rămână sincer, conform cu rosturile lui fireşti! N'am văzut că era acesta un rău al regimului liberal — şi că Statul totalitar tocmai pentru îndreptarea lui a venit? Pentru refacerea acestui „corp naţional"... Ar mai fi însă acest corp, ar mai fi el „întreg", dacă ne-am gândi să excludem anume părţi sau certe bogăţii ale lui?

Dar mai ales să învăţăm bine cuvintele! In „TOTALITAR" nu e prea greu să se bage de seamă că există acest cuvânt, această rădăcină: „TOT". Aşa-dar „TOT", — dar asta înseamnă „toţi" şi „cu toţi", cum am văzut că a spus la noi, într'o inspirată formulă, generalul Ion Antonescu.

Acesta e Statul totalitar — şi numai aşa el ar fi legitim, numai aşa ar putea în sfârşit să devină „legal". Un Stat de libertăţi armonios şi egal distribuite, un Stat în care corpul naţional să respire liber şi întreg. Astfel înţeles, — nu i-ar mai rămâne apoi decât să-şi organizeze cinstit funcţiunile lui normale, ierarhiile sincere care-l conduc.

STATUL NOSTRU

Dar pe acest drum ni se pare că se afirmă astăzi voinţa conducătorului Statului nostru.

Statul totalitar a venit şi la noi desigur pe aceleaşi urme însângerate şi triste ale dezastrului. N'am pierdut oare mai mult de un sfert din ţară? Leagănul neamului nostru era această Transilvanie din care ni s'au răpit cei mai frumoşi munţi, cele mai înalte locuri, şi cele mai româneşti, unde se îndreptau pelerinajele tuturor amintirilor noastre... Din altă parte ni s'a rupt un plămân prin care neamul nostru respira până departe, peste fertilele câmpii de la Est! N'am pierdut şi alte ţinuturi?

Iar în lăuntrul nostru, între noi, nu era decât jaf şi desordine: conştiinţele, onoarea, demnitatea, inteligenţa, erau cele dintâi prigonite!

Fără îndoială că energiile noastre toate trebuiau strânse la un loc, trebuiau adunate — şi **acesta** era **Statul totalitar,** care după ce a fost încercat în formele cele mai echi voce, cele mai interlope, a trebuit în sfârşit să vină cu Generalul Ion Antonescu.

Am privit pe General, adus de atâta necesitate în agitaţia publică, încă dela cele dintâi începuturi — dar e bine să-l privim mai atent. Intr'un manual de **Viaţă intimă,** are Herman von Keyserling câteva notaţii din cele mai juste. Un Conducător mai întâi dărâmă, ne spune el — pentru ca să poată privi tot marele câmp de construcţii unde abia atunci încep să se vadă, încep să crească puterile lui.

Lucrul s'a putut observa la General — şi fără îndoială că, dărâmând, el a avut destul de făcut până azi!

Ce era ţara pe care a găsit-o? O mizerabilă firmă „totalitară", numai atât, dar din care ţara de fapt era exclusă — ca să fie înlocuită cu cele mai carnavaleşti uniforme, de toate ambiţiile şi de toate colorile! Era o ţară care purta încă pecetea lui Armand Călinescu — şi ochiul lui dement sau straniu părea încă să ne privească, părea aproape să ne conducă.

Era iluzia strâmbă a unui **„totalitarism"** care se răsfăţa ignar pe vârfuri de baionete, pe uniforme şi imnuri... A!, cum s'a verificat această iluzie! S'a putut înnăbuşi credinţa tânără a **NAŢIONALISMULUI?** S'a putut „împuşca"? Dar se pot înnăbuşi credinţele sincere, juste? Cine ar mai fi neghiobul, s'o creadă! Şi un regim „totalitar" care din acest „TOT", pe care vrea să-l exprime, nu reprezintă „nimic", sau atât de puţin, — are el vieaţă, ar putea să dureze?..

Iată aceste dărâmături, cu sgomotul lor sinistru, cu amintirea lor de pulbere şi de praf — pe care azi abia le privim! O mătură singură ajunge pentru tot gunoiul ăsta — şi pentru toate aceste constituţionale instrumente de crimă...

Dar după ce a năruit tot acest imens schelet al Minciunii, Generalul şi-a început lucrul lui mai dificil! El şi-a chemat legionarii pe umerii cărora a vrut să-şi rezeme primele afirmări ale regimului nou — şi acolo, la Mihai Viteazul, subt privirea tutelară a eroului unităţii româneşti, el le-a spus tinerilor baeţi lecţia mare a corpului naţional întreg... Statul acesta va trebui să fie al tuturor — al tuturor celor drepţi, celor cinstiţi şi buni — indiferent de coloarea cămăşilor pe care le vor fi purtat până azi sau vor continua să le poarte oricând... Dar cinstiţi şi drepţi! Şi al tuturor... Era primul pas în adevărul totalitar! El chema astfel naţia în Stat..., — acolo de unde fusese gonită, pentru a fi înlocuită de uniforme! El refuza astfel deopotrivă exclusivismul de partid — care este atâta de democratic! Dar această invitaţie făcută tuturor, mai implica fără îndoială garanţia unei ordine sincere, — aceste ierarhii fireşti de pricepere şi de muncă, singura condiţie în care opera devine posibilă.

Sunt aici însă toate rosturile Statului totalitar, — şi din aceste mari adevăruri se ridică toate formele lui.

Ţara prezentă în stat, — corpul naţional, întreg...

Eliminarea sistemului democratic, al privilegiului partizan, al exclusivismului de partid — pentru a fi înlocuit cu ordinea valorilor de pricepere şi de muncă, de sacrificiu mai ales şi de cinste, de ierarhia acestor valori...

Un Stat legitim în felul acesta — un Stat, în sfârşit, legal.

NU S'AR EXCLUDE din el — dar atunci voluntar — decât aceea cari singuri ar aprecia că trebue să rezerve ţării oameni pentru o eventuală altă conjunctură politică sau cari ar refuza să se integreze în adevărurile naţionale de azi;

N'AR FI EXCLUŞI, dimpotrivă, decât beneficiarii atâtor dezordini şi crime, pleava, pungaşii, traficanţii de bunuri şi chiar de ideologii sau opinii! De aceştia niciun Stat n'are nevoe.

Dincolo de aceasta însă, nicio energie nu va putea să rămână uitată, nicio competenţă nu se va ignora, nu se va strivi nicio libertate omenească, nicio credinţă sinceră — şi niciun criteriu n'ar putea să prevaleze împotriva valorii şi cinstei.

Statul acesta suntem în drept să-l aşteptăm dela General. El l-a făgăduit, l-a spus. Voinţa lui este dârză!

Am spus, Generalul... Fără îndoială! fiindcă am cam uitat să amintim până aci, dar un Stat totalitar se întemeiază mult şi pe virtutea Conducătorului. El este arbitrul — iar rostul lui nu i-l explică decât destinul. Şi de aceea pe stegul lui ridicat, un neam atâta de împărţit va trebui să poată citi cuvântul just al marilor împăcări — care să ne unească pe toţi.

Pe toţi cei buni...

TOMA VLADESCU

PROBLEMA JIDOVESCĂ, PROBLEMĂ EUROPEANĂ

de Dr. KURT AMMON

Iar în afară obţinând succese din ce în ce mai mari Reichul a cucerit poziţie cu poziţie, alungând de pretutindeni jidovimea internaţională şi uneltele ei, dispuse să facă orice pentru Israel. Problema jidovească a fost pentru Germani la început o problemă de politică internă. Germania n'a pretins străinătăţii s'o imite, fiind de principiul că fiecare naţiune trebue să trăiască conform concepţiei proprii de viaţă. Neamestecându-se în treburile interne ale altor state, Reichul a aşteptat ca şi străinătatea să adopte aceiaşi atitudine. S'a întâmplat însă contrariul: obişnuite cu o Germanie slabă şi adoptând tonul dela Versailles, puterile occidentale au reacţionat împotriva politicei antijidoveşti întreprinsă de Germania ca şi cum prin aceasta ar fi fost vătămate simţămintele şi interesele lor proprii. Fulgerător de repede s'a legat solidaritatea dintre Statele guvernate de regimuri liberalo-democratice, şi năzuinţele materiale spirituale ale iudaismului. Au fost înaintate proteste prin diplomaţii acreditaţi în Germania, s'au scris articole potrivnice Germaniei în presa „liberă" aflată în slujba finanţei jidoveşti, s'a organizat un boicot economic împotriva Reichului şi s'au luat măsuri împotriva germanilor.

Toate acestea la un loc au alcătuit un fel de orchestră a răului al cărui comerţ politic a fost fără precedent. Aşa dar nu Germania, ci străinătatea a făcut ca problema jidovească să facă obiectul unei preocupări de politică externă de primul rang.

Sireată şi rafinată, dar lipsită de ultima înţelepciune, jidănimea internaţională s'a demascat cum nici nu se putea închipui mai bine prin calomnierea şi prin agitaţia împotriva Germaniei. Această purtare era întemeiată pe fapte, situaţiuni de raporturi, pe care cunoscătorii problemei jidoveşti le cunoaşte întocmai, dar pe care opinia publică din celelalte ţări nu le-a cunoscut decât în parte, cea mai mare parte a acestor lucruri fiindu-i prezentate sub un aspect fals dacă nu ascunse. Cu toată cenzura de presă şi cu toate că anumite cărţi erau interzise pentruca antisemitismul să nu cumva să se întindă în aceste popoare şi în special acelea din continentul european, au început să cunoască acest pericol social şi cultural prin simplul fapt al prezenţei şi activităţii jidanilor în mijlocul lor.

Din ce în ce mai mult s'a reliefat importanţa Germaniei în ce priveşte rezolvirea problemei jidoveşti, rezolvire care era un postulat al tuturor naţiunilor, care se deşteptau. Germania voia pace şi un schimb armonic de produse cu celelalte ţări. Majoritatea acestor ţări erau animate de acelaş gând. La tot pasul erau însă puse barierele de jidani: în toate domeniile de activitate, se simţea contraacţiunea jidovească, minciuni, propagandă aţâţătoare, şantaj etc.; toate acestea pentru a învenina raporturile dintre statele care le acordaseră ospitalitate şi Germania. Succesul temporar al acestei campanii de agitaţii, a conturat cum nu se poate mai bine întregul dispozitiv al forţelor jidoveşti şi proiudaice.

Caracterul şi însemnătatea problemei jidoveşti a trecut, de sute de ani, dincolo de graniţele diferitelor state. Jidovimea, internaţională ca organizare şi ca acţiune, prădând întreaga lume arică, n'a provocat din partea acestei lumi, până în timpurile foarte apropiate, nici o contracţiune, de apărare, în cadrul unui sistem tot internaţional. Deabia în decursul ultimilor ani şi anume în decursul marelui războiu, a cărui martori şi participanţi suntem, situaţia aceasta s'a schimbat cu desăvârşire: problema jidovească a devenit o preocupare a marei politici, încetând de a mai fi o manifestare sporadică şi instinctivă a elementelor antijidoveşti, care a determinat ici şi colo, la epoci diferite, legi şi măsuri cu caracter antisemit. Din nenumărate izvoare, păraie şi râuleţe se revarsă înfine marele fluviu, care smulge din rădăcini toate plantele vătămătoare.

Germania naţional socialistă a fost prima ţară care a recunoscut caracterul dizolvant al jidovimei considerând problema din punct de vedere rasial, naţional, cultural şi economic şi dându-i o rezolvare politică. O parte din lume, ostili şi scepticii, au socotit această acţiune drept o experienţă, menită să eşueze în scurt timp. Chiar mulţi dintre oamenii, care nu puteau fi socotiţi nici pe departe drept prieteni ai jidanilor, precum şi multe cercuri din străinătate, se îndoiau de succesul politicei antijidoveşti a Germaniei, considerând împăienjenirea vieţii publice de către jidani drept o boală incurabilă. Duşmanii Germaniei, prietenii jidanilor şi scepticii au avut ceva de învăţat: după 7 ani de conducere naţional socialistă a statului şi a poporului, Germania este mai puternică decât oricând: în interior ea a scăpat de dominaţia jidovească.

Care este capacitatea de export a industriei chimice germane

Industria chimică, care în ultimii ani dinaintea războiului era unul dintre stâlpii exportului german, face parte din acele ramuri ale economiei germane, care în timpul războiului nu numai că şi-a păstrat cota sa la export dar şi-a mărit-o. Partea sa în totalul exportului german se ridică în medie la 16%. Ea rivalizează cu fabricarea maşinelor pentru ocuparea primului loc în totalul exportului german. Afară de aceasta ea rivalizează cu industria chimică engleză şi americană pentru primul loc în producţia mondială.

In 1939 industria chimică germană, atât după cifra de afaceri cât şi după valoarea producţiei, se poate afirma că a întrecut pe aceea a Statelor Unite. Aproape un sfert din producţia chimică mondială a revenit Germaniei. Din toate produsele chimice vândute pe piaţa mondială aproape o treime purtau mărci de fabricaţie germane. Chiar cele două puternice concurenţe, Statele-Unite şi Marea Britanie au putut numai împreună să arate asemenea cifre de producţie ca ale Germaniei. In 1938 au participat la comerţul mondial al produselor chimice: Germania cu 664,8 mil. RM., Statele Unite cu 351,6 mil. RM., Marea Britanie cu 353,3 mil. RM., Franţa cu 207,7 mil. RM., Italia cu 125,3 mil. RM., şi Elveţia cu 126,3 mil. RM.

Dacă industria chimică germană, — cu tot concursul mare intern datorit cerinţelor războiului — a rămas capabilă să facă şi faţă exportului, atunci trebue luat în considerare că toate sunt de origine germană şi este avizată la foarte puţine materii prime de peste ocean. In misiunile stabilite în cadrul planului de patru ani al economiei germane, s'au dat chiar industriei chimice forţe de a putea să crească şi mai mult, şi de a-şi putea întări şi mai departe locul de întâietate pe care-l are

In câteva rânduri...

In *Noembrie*, pianistul german Johannes *Strauss*, unul dintre cei mai buni interpretatori ai lui Chopin, va pleca într'un turneu prin Spania. La 11 *Noembrie* va avea loc la *Barcelona* primul concert, după care vor urma altele la *Madrid* şi *Valencia*.

atingând acum 105.000.

*

La Universitatea din Posen a fost deschisă o expoziţie care tratează opera de repatriere a germanilor din Europa răsăriteană, prin care au fost colonizaţi, până la 15 Octombrie, numai în ţinutul Warthe circa 150.000 germani, dintre cari 50.000 din Bulcani, 83.200 din Wolhynia şi Galiţia şi 13.600 din Cholm.

Intre 15 şi 20 Noembrie, oraşul Strassburg organizează pentru prima dată o „Săptămână culturală". In cadrul acesteia se va redeschide teatrul oraşului cu o reprezentaţie a operei „Meistersinger".

*

Actualmente lucrează în Germania 900.000 de străini: 500.000 în agricultură şi restul în industrie.

*

Prima colectă pe stradă a Ajutorului de Iarnă 1940/41, care a avut loc de curând, a adus aproape 15 milioane mărci, adică circa 19 pfenigi de cap de locuitor.

FAPTE ȘI COMENTARII

DECE ȘI CUM S'A HOTĂRÂT CEREREA ARMISTIȚIULUI

Pagini dramatice din cronica evenimentelor cari au dus atât de rapid la prăbușirea Franței

In broşura cu titlul de mai sus, d. CHARLES REIBEL senator, membru în comisia afacerilor streine franceze, arată și evenimentele petrecute între 10-17 Iunie 1940 răspunzând acelora cari se întreabă încă dacă lupta Franței a fost într'adevăr imposibilă

In ziua de 11 Iunie, guvernul s'a instalat la Tours. In ziua de 13, adunați în jurul președintelui consiliului, Paul Raynaud, nimeni nu se îndoește că situațiunea este disperată.

In ziua de 14 Iunie, d. Reibel vizitează pe generalul Weygand, care-l pune în curent cu situația.

Acceptase comanda în ziua de 21 Mai, în condiții dramatice, atunci când cele mai bune trupe ale armatei, unicele divizii motorizate care s'au aventurat neprevăzătoare până în Olanda, au fost complet izolate împreună cu diviziile cele mai bune, opt divizii britanice și armata belgiană au fost amenințate să fie încercuite.

Planul generalului Weygand

Generalul Weygand își pune toată speranța în manevra prin care încerca să taie, în regiunea Bapaume, diviziile blindate care operau în toată libertatea în răsărit. Șasezeci de kilometri separau armata din Dunkerque de restul forțelor franceze. In 23 Mai n'au rămas decât 30 km. de înaintat pentru a face legătura.

In dimineața zilei de 24 Mai „cele cinci divizii engleze care formau aripa dreaptă au schimbat direcția în urma ordinului conducătorului lor și s'au deplasat spre nord-est". Situația era disperată. In noaptea de 27 spre

General Weygand

28 Mai s'a produs retragerea armatei belgiene.

A doua zi, în 29 Mai, generalul Weygand, care cu patru zile mai înainte a expus situația în fața consiliului de miniștri, adresează o scrisoare președintelui consiliului. Această scrisoare se termina prin două fraze care spuneau în rezumat: „Desvoltarea operațiunilor militare este aceea care poate duce, într'un scurt răstimp, la imposibilitatea de a se continua ostilitățile. Ar fi fost necesar să se fi avertizat, până acum, și guvernul englez despre această situație pentruca să ia la timp util, toate măsurile pe care le va considera potrivite".

Apeluri disperate la rațiune

Intr'o nouă scrisoare din 6 sau 7 Iunie, generalul Weygand insistă cu guvernul să ceară armistițiul: „Ar fi dorit, adaogă d. Reibel, să păstreze Parisul, să evite căderea guvernului, să evite deasemenea declarația de război a Italiei, pe care fiecare o simțea iminentă".

In ziua de 12 Iunie, o nouă scrisoare a generalului Weygand spune: „Consiliul de miniștri rămâne neliniștit. Totuși trupele sunt dislocate, oamenii hărțuiți cad de oboseală și somn. Diviziile s'au redus la două sau trei batalioane".

Este o armată încă, spune generalul. „Dar în câteva zile poate chiar câteva ore, nu vor fi decât niște bande. Este uman, este raționabil ca armata franceză să fie tratată astfel ?".

In ziua de 13 Mai — consiliu suprem, generalul Weygand și generalul Georges, arată d-lui Churchill necesitatea absolută și imediată de întăriri britanice. D. Winston Churchill nu promite decât trei divizii și șaptezeci și două tunuri atunci când până și ultimul regiment francez, ultimul tanc, sunt angajate în luptă.

„Planurile" guvernului francez

Și totuși consiliul de miniștri se opune din nou. Guvernul a conceput două planuri succesive și nu știe pe care să-l aleagă:

D. Paul Reynaud

primul consistă în refugierea în Anglia „cu mâna întinsă spre America"; altul, de a se retrage la Bordeaux și de aici, să plece spre Africa, unde să aștepte doi-trei ani până ce aviația anglo-americană va recuceri Franța.

Zadarnic a dovedit generalul Weygand nebunia unor astfel de sisteme. Zadarnic Mareșalul Pétain a declarat că niciodată Franța n'a acceptat și nu va accepta să asculte de un guvern emigrat.

D. Reibel, după întrevederea sa cu generalul Weygand, vede pe generalii Georges și Besson.

— Eri, spuse cel dintâi, am arătat lui Churchill că am avea încă trei zeci și cinci de divizii. Astăzi n'am decât două zeci și cinci, mâine vor fi poate zece. Și ce fel de divizii! Vor fi reduse la câteva batalioane, fără artilerie. Cum vreți să reziste ? Nu-i asta groaznic ?

D. Ribel se grăbește să plece la Tours cu intenția de a interveni pe lângă președintele republicii și a guvernului. Aceștia au plecat la Bordeaux. El ajunge la 15 Iunie și are o întrevedere emoționantă de o oră și jumătate cu președintele Lebrun.

Inchipuiți-vă, îi spuse d. Lebrun, că generalul Gamelin a fost să mă vadă cu câteva zile înainte de plecarea din Paris și mi-a elogiat concepțiile sale, adăugând că dacă lucrurile ar începe din nou, așa cum sunt!

In momentul acesta, guvernul așteaptă încă răspunsul președintelui Roosevelt, la mesagiul urgent pe care l-a adresat și negociază cu guvernul britanic, încercând să se elibereze de angajamentul reciproc de a nu trata o pace separată, pe care-l încheiase atât de lipsit de precauție cu câteva zile înainte și-l prezentase Franței ca un mare succes diplomatic.

Armistițiul

In ziua de 16 Iunie, ambasadorul Angliei remise ministrului de externe francez o notă verbală, prin care guvernul englez declara că nu se opune unei cereri separate a armistițiului, dar cu condiția ca flota franceză să-i fie cedată „ceeace ar fi împiedecat, evident, acordul de armistițiu cu Germania".

Mareșalul Petain

Această notă a fost de altfel retrasă și înlocuită cu alta mai severă care prevedea depozitarea comună a tuturor resurselor celor două imperii. „Aceasta însemna pentru Franța distrugerea completă sau în orice caz subjugarea definitivă a Franței de Anglia".

A trebuit ca în noaptea de 16 spre 17, guvernul să demisioneze pentruca în fine armistițiul necesar să fie cerut. Acesta a fost primul act al Mareșalului Pétain.

Ambasadorul Cudahy pentru colaborarea cu Germania

Fuehrerul Hitler

Cunoscuții și bine informații gazetari Pearson și Allen, scriu în „Washington Times Herald" că ambasadorul Cudahy, după întoarcerea sa dela Londra, prezentându-se la Departamentul de stat, s'a pronunțat pentru o colaborare cu Germania, după încheerea păcii.

Germanii, așa a declarat Cudahy, sunt o „rasă minunată" ar face mult bine pentru Europa, care ar trebui să trăiască în bune relații cu Statele-Unite.

La aceasta se mai adaugă și faptul că Germania a reușit să rezolve în mod cât se poate de îmbucurător toate celelalte probleme ale vieții sale economice. Finanțarea războiului, care se face în primul rând prin impozite și economii, funcționează fără nici o greutate. Sumele sunt atât de îndestulătoare, încât anumite suplimente de impozite, cum este de pildă acela asupra câștigului, au putut fi suprimate. Chiar și cealaltă problemă, aceea a brațelor de muncă, a putut fi soluționată favorabil. Lucrează prizonierii, lucrează deasemenea numeroși muncitori din țările vecine, care continuă să sosească în Germania. In fabricile germane se lucrează acum mai mult ca oricând, cu toate că atâția oameni sunt chemați sub drapel.

Atacurile aeriene germane din Anglia se îndreaptă până acum, — în contrast cu cele engleze în Germania — exclusiv contra instalațiilor militare și economice, contra fabricilor de înarmare, hambare, docuri, șantiere etc. Conducerea germană a accentuat acest lucru în mod special și acum a fost confirmat iar de Churchill.

Cele 8.500 victime ale atacurilor aeriene din Londra ar fi fost deasemenea cruțate, dacă guvernul britanic ar fi evacuat la timp populația civilă din zona militară.

In momentul de față se cercetează, dacă va fi posibil ca auto-strada Hamburg-Flensburg să fie continuată spre Nord pentru a creia o legătură directă între Hamburg și Danemarca, prin Fehmarn-Belt. Ar urma ca această auto-stradă să fie continuată mai departe spre Suedia și Norvegia, peste podul Orsundbrücke, ce a fost de multă vreme proiectat de Danemarca.

In ceiace privește rețeaua de căi ferate se va continua cu refacerea podurilor peste Rinul superior, pentru a se creia legături mai bune cu Alsacia și în acelaș timp spre a se constata cum ar decurge circulația și transportul cu Danemarca, și cu celelalte țări nordice, pe uscat. Adică se urmărește un răspuns definitiv la întrebarea, dacă este mai bine să se desvolte transportul pe uscat, sau să se îmbunătățească transportul cu ajutorul transbordării.

Cum luptă submarinele germane

In anul 1803 americanul Fulton prezenta amiralității engleze proectul unui vas care se afunda și care avea putința să se miște sub apă. Deoarece mijlocul de propulsiune — prin roți cu sbaturi puse în mișcare de echipaj — era prea primitiv, invenția nu prezenta încă importanță din punct de vedere militar. Fulton a fost refuzat. Primul lor al amiralității engleze, Sir John Jervos ar fi spus atunci: „Dacă acceptăm acest proect, celelalte națiuni vor face la fel și aceasta va însemna cea mai mare lovitură posibilă împotriva supremației noastre pe mări".

Au trebuit să treacă peste 100 de ani până când aceste cuvinte profetice ale primului lord al amiralității să revină realitate. In adevăr submarinul a revoluționat războiul pe mare într'un grad necunoscut încă deoarece el a dat putința celor mai slabi, să poarte războiul în apele inamice.

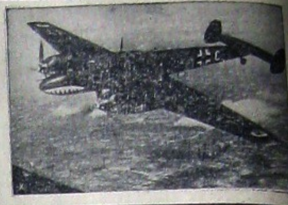
Astăzi submarinele tuturor națiunilor călătoresc la suprafața apei cu motoare Disel și sub apă cu motoare electrice. In războiul mondial Germania a construit submarine mergând dela 140 până la 2500 tone — acestea din urmă numite „crucișetoare" submarine, cu un echipaj de 62 de oameni, dintre care 6 ofițeri, în timp ce submarinele cele mai mici aveau pe bord numai 13 oameni și 1 ofițer.

Spiritul lor a renăscut în noua armă submarină a marinei de război germane. Numărul lor este încă în creștere, deoarece marele plan de război pentru construirea submarinelor a avut nevoie de un anumit timp ca să fie pus în aplicare. Necontenit numărul lor crește. Pe temeiul marilor rezultate din războiul mondial și folosindu-se toate inovațiile tehnice s'a construit un tip mic de submarin de 250 tone, dintre care 24 erau gata la începutul războiului și un număr mai mare se găseau în construcție.

De obicei submarinul luptă singur, cu forțele navale de suprafață, rareori în grupe sau în formații rare. Forța lui este invizibilitatea. Deaceia el atacă mai ales când este afundat. Prin periscop se poate observa din interiorul submarinului, ceiace se petrece la suprafața apei. Periscopul poate fi scos la suprafață numai pentru scurt timp, ca să nu fie descoperit și apoi poate fi tras înlăuntru. Atacurile de noapte se dau de obicei la suprafață, iar artileria submarinului nu poate fi folosită decât tot la suprafață. Adunarea rapidă și sigură și conducerea submarinului cu apă astfel ca periscopul scos să nu se vază decât puțin, sunt manevre cari cer din partea echipajului cunoștințe deosebite și care sunt hotărîtoare pentru rezultatele militare ale submarinului. (E.S.S.).

Reportaj de război

ZI DE ZI DEASUPRA LONDREI

Mă găseam la o escadrilă de luptă pe un aerodrom militar din Nordul Franței, și am trăit zi de zi marile atacuri de represalii care sunt îndreptate împotriva Angliei. In cea de a șaptea săptămână de continue atacuri asupra Londrei, aviatorii noștrii au dus câteva sute de kilograme de explozive peste Canal, peste țară insulară până deasupra orașului, care odată a fost cea mai mândră metropolă a Albionului. Și aproape întotdeauna bombele și-au nimerit ținta. Iar au trecut 7 zile în timpul cărora situația economică și militară a insulei s'a înrăutățit, întrucât prin nenumăratele ei uzini de armament, Anglia are în Londra bazele pe care se poate sprijini. Englezii sunt meșteri în arta retragerilor „victorioase" și în localizarea incendiilor, provocate de bombele germane. Ei nu sting incendiile numai cu apă ci în anumite cazuri și cu cerneală tipografică și cu cerneală de hârtie. Acestea pot avea numai într'o parte îndepărtată de continentul european oarecare efect, nu însă aici la Londra la aceia care cu proprii lor ochi sunt martorii efectelor nimicitoare a bombelor germane.

Aviatorii noștri germani nu-și îndeplinesc misiunea lor de distrugere numai de dragul de a distruge fără milă, ci mai mult ei își îndeplinesc misiunea de distrugere pentru ca să se apropie acel sfârșit, care să aducă Lumii și înainte de toate Europei, eliberarea de sub jugul englezesc. Față de acest fapt, putem desprinde următoarele concluziuni: O schimbare a mersului istoriei este în curs de desfășurare. Anglia care de trei sute de ani ațâța mereu continentul la războiu, vede acum focul faclei aprins în propria ei țară, avioanele noastre, care în cursul săptămânii trecute au bombardat din nou mereu Londra, au fost uneltele unei puternice dreptăți istorice.

Aparatele reunite, în escadrile, aceste constituite la rândul lor în unități mai mari, alcătuesc formațiuni ale puternicei arme germane. Arunc privirea asupra cercului, în care mă aflu, și urmăresc rezultatele diferitelor echipagii ale escadrilelor, în cursul celei de a doua săptămână de atacuri continue ale aviației germane. Orașul mondial de pe Tamisa n'a avut în tot acest timp concursul acelor aliați, acelor comandanți, asupra cărora mai încearcă și astăzi să se sprijine, „Generalul Timp Nefavorabil" și „Generalul Ceață". Dar nici acțiunea acestor miracole n'a fost în stare să ne bareze drumul. Strălucitele fapte de arme ale echipagiilor instruite, care înfrâng orice greutate, sunt de admirat. Trebue deasemeni amintit — și nu tocmai la sfârșit — acel spirit de care sunt animați oamenii, spirit care este cheia reușitei și biruinței în toate luptele. Acest spirit călăuzește astăzi pașii soldaților Germaniei care se află în războiu.

Toți oamenii aceștia, în decursul ultimelor 2 săptămâni au străbătut de nenumărate ori Marea. Nu există zi în cursul căreia să nu fi „plouat" timp de câteva ore, sau chiar 24 de ore în curs. Rareori cerul este senin. Vântul de toamnă, greu înnourat părea să fie într'adevăr un loial aliat al britanicilor. De multe ori domnește temere că este interzisă decolarea și aterizarea din cauza timpului nefavorabil, provocând ura piloților noștri. Insă avioanele noastre au zburat totuși. Zi de zi noapte de noapte, săptămâni de-a rândul în serviciu.

La postul de comandă al unității, acolo unde echipagiile își depun rapoartele rezultate din zborul deasupra teritoriului inamic, și unde aceste echipagii își fac o imagine generală asupra atacului: declarații reale, aci numai fapta are cuvânt. Din acțiunile zilnice se conturează imaginea situației generale a întregii săptămâni, o altă săptămână de groază la Londra. Dintr'un total de 7 acțiuni, Londra a fost de 6 ori obiectivul acestor acțiuni. Rezistența engleză slăbește pe fiecare zi. La Londra se pot observa zi și noapte incendii uriașe, care nu mai contenesc, și care pot fi observate dela mari depărtări.

Ce este astăzi un atac asupra Londrei ?

Zborurile bombardierilor germane sunt cu totul altceva decât zborurile piraților englezi, deasupra Germaniei de nord și nord-vest, deasupra Olandei și Belgiei. Țintele și rezultatele coincid, atât cât este posibil, țintele sunt însă obiective militare, pe care Londra le oferă peste măsură. Mereu izbucnesc noui incendii în docurile cu lungile lor hambare și magazii, unde este înghesuită bogăția unui întreg comerț, pe care plutocrații englezi se sprijineau întotdeauna. Aci se observă alte incendii, așa ard și magaziile de petrol care sunt situate pe ambele părți ale fluviului Tamisa. Aci echipajele bombardierelor trebue să fie cât se poate de siguri de nimerirea obiectivelor, unde bisericile sunt situate în imediata apropiere a hambarelor, iar docuri și industrii importante pentru apărarea economiei lângă cartiere mizerabile proletare.

Pe lângă aceasta, în mijlocul acestui mare oraș, bateriile antiaeriene au aplasamentele chiar în centru, în imediata apropiere a cartierelor de locuit. Locuitorii din aceste cartiere n'au să mulțumească decât guvernului lor, în cazul când vor trebui să deplângă și victime din sânul populației civile.

Interiorul unui bombardier german

Aspecte din Londra bombardată

Tip. „UNIVERSUL", Str. Brezoianu 23—25